

Lectio Divina segédanyag

A év – Jn 9,1-41

A Szentmise evangéliumi szakaszához

Lectio Divina munkacsoport:

Biblikus nézőpont:

Asztalos Livia, Geiszelhardt Sára, Nyúl Viktor,

Liturgikus nézőpont

Mohay Réka

Patrisztikus nézőpont

Rácz Dávid, Haász Rebeka Anna, Görföl Tibor

Pedagógiai nézőpont:

Csonka Laura, Vermes Nikolett

Szemlélődési nézőpont

Asztalos Livia

Szerkesztő

Hegyi László

Tanítóhivatali nézőpont

Járai Ferenc, Sárszegi Judit

Zenei nézőpont

Csonka Laura, Harag Márton

Mohay Réka, Rácz Dávid

Lektorálta: Nyúl Viktor és Hegyi László

Nyelvhelyesség: Nyúlné Révfalvi Ildikó

+ EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Elment megmosakodni, és amikor visszatért, már látott.

Abban az időben:

Jézus útközben látott egy vakon született embert. Tanítványai megkérdezték tőle: „Mester, ki vétkezett, ez vagy a szülei, hogy vakon született?” Jézus ezt felelte: „Sem ez nem vétkezett, sem a szülei. Mindez azért van, hogy megnyilvánuljanak rajta Isten tettei. Amíg nappal van, nekünk annak tetteit kell cselekednünk, aki engem küldött. Eljön ugyanis az éjszaka, amikor senki sem cselekedhet. Amíg a világban vagyok, világossága vagyok a világnak.”

E szavak után a földre köpött, sarat csinált a nyállal, a sarat a vak szemekre kente, és így szólt hozzá: „Menj, mosakodj meg a Siloe tavában.” Siloe annyit jelent, mint Küldött. Ő elment, megmosdott, és amikor visszatért, már látott.

A szomszédok, és akik azelőtt koldusként ismerték, így szóltak: „Nem ez az, aki itt ült és koldult?” Egyesek azt mondták, hogy: „Ez az!” Mások pedig: „Nem, csak hasonlít rá.” Ő azonban kijelentette: „Én vagyok az!”

Erre megkérdezték tőle: „Hogyan nyíltak meg a szemeid?” Ő azt felelte: „Az az ember, akit Jézusnak hívnak, sarat csinált, megkente vele a szemem, és azt mondta: »Menj el a Siloe tóhoz és mosakodj meg!« El is mentem, megmosdottam, és most látok.” Ekkor megkérdezték tőle:

„Hol van az az ember?” Ő azt felelte: „Nem tudom.”

Erre az embert, aki nemrég még vak volt, odavitték a farizeusokhoz. Aznap ugyanis, amikor Jézus sarat csinált és megnyitotta a vak szemét, szombat volt. Ezért a farizeusok is megkérdezték tőle, hogy hogyan kezdett látni. Ezt válaszolta: „Sarat tett a szememre, megmosdottam, és most látok.”

A farizeusok közül egyesek megjegyezték: „Nem Istentől való az az ember, hiszen nem tartja meg a szombatot.” Mások azonban így szóltak:

„Bűnös ember hogyan tudna ilyen csodákat tenni?” És szakadás támadt köztük.

Azután újból faggatni kezdték a vakot: „Te mit gondolsz arról, aki megnyitotta szemeidet?” Ő azt felelte: „Hogy próféta!”

A zsidók ekkor már nem is hitték el neki, hogy vak volt és újra lát, olyannyira, hogy előhívták a szüleit, és megkérdezték tőlük: „Ez a ti fiatok, akiről azt állítjátok, hogy vakon született? Hogyan lehet, hogy most lát?” Azok ezt válaszolták: „Azt tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született. De hogy most miért lát, vagy ki nyitotta meg a szemét, azt nem tudjuk. Kérdezzétek meg tőle magától, hisz megvan a kora, hogy magáról beszéljen!” A szülők azért mondták ezt, mert félték a zsidóktól.

A zsidók ugyanis ekkor már elhatározták, hogy aki Jézust Messiásnak meri vallani, azt kizárják a zsinagógából. Ezért "we" mondták a szülei, hogy megvan a kora, kérdezzék meg őt.

Másodszor is hívták tehát a vakon született embert, és figyelmeztették: „Dicsőítsd meg az Istent! Mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös!” Ő így felelt: „Hogy bűnös-e, vagy sem, azt nem tudom. Egyet tudok: hogy vak voltam, és most látok!” Erre ismét megkérdezték „Mit csinált veled? Hogyan nyitotta meg a szemeidet?” Ő ezt felelte: „Miért akarjátok újra hallani? Csak nem akartok ti is a tanítványai lenni?” Erre megátkozták, és azt mondták: „Te magad vagy az ő tanítványa! Mi Mózes tanítványai vagyunk! Azt tudjuk, hogy Mózeshez szólt az Isten, de hogy ez honnét jött, azt nem tudjuk!”

Az ember azonban ezt felelte nekik: „Éppen az a különös, hogy ti nem tudjátok, honnan van ő, és ő mégis megnyitotta a szemeimet. Jól tudjuk, hogy a bűnösöket nem hallgatja meg az Isten, de aki istenfélő és teljesíti Isten akaratát, azt meghallgatja. Mióta a világ világ, sohasem lehetett hallani, hogy valaki megnyitotta volna egy vakon született szemeit. Ha ő nem Istentől volna, nem tehetett volna semmit.” A zsidók ezt felelték neki: „Te oktatsz minket, aki mindenestül bűnben születettél?” És kitzasztották őt.

Jézus meghallotta, hogy kitzasztották. Amikor találkozott vele, megkérdezte tőle: „Hiszel-e az Emberfiában?” Ő így válaszolt: „Ki az, Uram, hogy higgyek benne?” Jézus ezt felelte: „Látod őt, aki veled beszél: ő az!” Mire az ember így szólt: „Hiszek, Uram!” És leborult előtte.

Azután Jézus ezt mondta: „Ítékezni jöttem e világra, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, megvakuljanak.” Meghallotta ezt néhány körülötte álló farizeus, és megkérdezte: „Csak nem vagyunk mi is vakok?” Jézus így felelt: „Ha vakok volnátok, bűnötök nem volna. De ti azt mondjátok, hogy láttok, ezért megmarad bűnötök.”

1. Lectio – olvasás

1.1. Biblikus nézőpont

1.1.1. Görög szöveg szó szerinti fordítása

¹Καὶ παρὰ γων εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς.

És elhaladva látott egy születéstől vak embert.

²καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· Ῥαββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆι;

És az ő tanítványai kérdezték őt mondván: „Rabbi, ki vétkezett, ez vagy az ő szülei, hogy vakon született?”

³ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ’ ἵνα φανερωθῆι τὰ ἔργα τοῦ θεοῦ ἐν αὐτῷ.

Jézus felelt: „Sem ez nem vétkezett, sem a szülei, hanem, hogy nyilvánvalóvá legyenek benne Isten cselekedetei.

⁴Ἡμᾶς δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρα ἐστίν· ἔρχεται νῦν ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι.

Szükséges, hogy, amíg nappal van, annak a cselekedeteit végezzük, aki küldött engem: eljön az éjszaka, amikor senki sem tudja végezni.

⁵ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾧ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμου.

Amíg a világban vagyok, a világ világossága vagyok.

⁶ταῦτα εἰπὼν ἔπτυσεν χαμαὶ καὶ ἐποίησεν πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἔπέχρισεν ἑαυτοῦ τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς,

Ezeket mondva a földre köpött, és sarat csinált a köpésből, és rákente a sarat az ő szemeire,

⁷καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὑπαγε νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ (ὃ ἐρμηνεύεται Ἀπεσταλμένος). ἀπήλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἤλθεν βλέπων.

És mondta neki: „Menj el, mosakodj meg Silóám fürdőjébe (ami lefordítva: ‘Küldött’)!” Elment tehát, és megmosakodott, és látóként jött el.

⁸οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον ὅτι ἑρσοαίτης ἦν ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθήμενος καὶ προσαιτῶν;

A szomszédok tehát és az őt azelőtt szemlélők, mert koldus volt, mondták: „Nem ez az, aki ült és koldult?”

⁹ ἄλλοι ἔλεγον ὅτι Οὗτός ἐστιν· ἄλλοι ἔλεγον· Οὐχί, ἀλλὰ ὁμοίος αὐτῷ ἐστιν.
ἐκεῖνος ἔλεγεν ὅτι Ἐγώ εἰμι.

Mások mondták: „Ez az.” Mások mondták: „Nem, hanem hasonló hozzá.” Az monda: „Ἐν vagyok.”

¹⁰ ἔλεγον οὖν αὐτῷ· Πῶς ἠνεώχθησάν σου οἱ ὀφθαλμοί;

Tehát mondták neki: „Tehát hogyan nyíltak meg a te szemeid?”

¹¹ ἀπεκρίθη ἔκεῖνος· Ὁ ἄνθρωπος ὃς λεγόμενος Ἰησοῦς πηλὸν ἐποίησεν καὶ ἐπέχρισέν μου τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶπέν μοι ὅτι Ὑπαγε εἰς τὸν Σιλωὰμ καὶ νίψαι· ἀπελθὼν οὖν καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψα.

Az felelt: „A Jézusnak nevezett ember sarat csinált, és bekente a szemeimet, és monda nekem: „Menj el Silóamba és mosakdj meg: elmenve tehát és megmosakodva látóvá lettem.”

¹² καὶ εἶπαν αὐτῷ· Ποῦ ἐστιν ἐκεῖνος; λέγει· Οὐκ οἶδα.

Ἐs mondták neki: „Hol van az?” Mondta: „Nem tudom.”

¹³ Ἄγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους τὸν ποτε τυφλόν.

Elviszik őt, az egykor vakot, a farizeusokhoz.

¹⁴ ἦν δὲ σάββατον ἐν ἡ ἡμέρᾳ τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέωξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς.

De szombat volt, amely napon Jézus sarat csinált, és megnyitotta az ő szemeit.

¹⁵ πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι πῶς ἀνέβλεψεν· ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Πηλὸν ἐπέθηκέν μου ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνιψάμην, καὶ βλέπω.

Tehát ismét kérdezték őt a farizeusok is, hogyan lett látóvá. Az pedig monda nekik: „Sarat helyezett a szemeimre, és megmosakodtam, és látok.”

¹⁶ ἔλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· Ὁὐκ ἔστιν οὗτος παρὰ θεοῦ ὁ ἄνθρωπος, ὅτι τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ. Ἄλλοι ἔλεγον· Πῶς δύναται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς.

Néhányan tehát a farizeusok közül mondták: „Ez az ember nem Istentől van, mert nem tartja meg a szombatot. Mások pedig mondták: „Hogyan képes egy bűnös ember ilyen jeleket tenni?” Ἐs szakadás volt közöttük.

¹⁷ λέγουσιν οὖν τῷ τυφλῷ πάλιν· Τί σὺ λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἠνέωξέν σου τοὺς ὀφθαλμούς; ὁ δὲ εἶπεν ὅτι Προφήτης ἐστίν.

Mondják tehát ismét a vaknak: „Te mit mondasz őróla, hogy megnyitotta a te szemeidet?” Az pedig monda: „Próféta.”

¹⁸ Οὐκ ἐπίστευσαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ ὅτι ἦν τυφλὸς¹ καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ ἰδοὺ ἀναβλέψαντος¹

A zsidók nem hitték tehát róla, hogy vak volt és látó lett, ameddig hívták az ő szüleit, a látóná lettét.

¹⁹ καὶ ἠρώτησαν αὐτοὺς λέγοντες· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἰδέει ἄρτι¹;

És kérdezték őket mondva: „Ez a ti fiatok, akiről ti azt mondjátok, hogy vakon született?” Hogyan lát tehát most?”

²⁰ ἀπεκρίθησαν ἰδοὺ οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπαν· Οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡμῶν καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη·

Felelték tehát az ő szülei, és mondták: „Tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született:

²¹ πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ οἶδαμεν, ἢ τίς ἤνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν· ἰδοὺ ἐρωτήσατε, ἡλικίαν ἔχει¹, αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ λαλήσει.

De hogyan lát most, nem tudjuk, vagy ki nyitotta meg az ő szemeit, mi nem tudjuk: őt kérdezték, megvan az érett kora, ő beszélni fog önmagáról.”

²² ταῦτα εἶπαν οἱ γονεῖς αὐτοῦ ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους, ἤδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι ἵνα ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται.

Ezeket mondták az ő szülei, mert félték a zsidóktól: ugyanis már megállapodtak a zsidók, hogy ha valaki megvallja őt Krisztusnak, legyen kiközösítetté.

²³ διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπαν ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἔπερωτήσατε.

Ezért mondták az ő szülei: „Megvan az érett kora, őt kérdezték.”

²⁴ Ἐφώνησαν οὖν ἰδοὺ τὸν ἄνθρωπον ἐκ δευτέρου¹ ὃς ἦν τυφλὸς καὶ εἶπαν αὐτῷ· Δὸς δόξαν τῷ θεῷ· ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος¹ ἁμαρτωλὸς ἐστιν.

Tehát hívták az embert másodszor, aki vak volt, és mondták neki: „ Adj dicsőséget az Istennek: mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.”

²⁵ ἀπεκρίθη οὖν ἰδοὺ ἑκεῖνος· Εἰ ἁμαρτωλὸς ἐστιν οὐκ οἶδα· ἐν οἶδα ὅτι τυφλὸς ὢν ἄρτι βλέπω.

Az felelt tehát: „Hogy bűnös-e, nem tudom: egyet tudok: vak lévén most látok.”

²⁶ εἶπον ἰδοὺ αὐτῷ¹· Τί ἐποίησέν σοι; πῶς ἤνοιξέν σου τοὺς ὀφθαλμούς;

Tehát mondták neki: „Ki tette neked? Hogyan nyitotta meg a te szemeidet?”

²⁷ ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Εἶπον ὑμῖν ἤδη καὶ οὐκ ἠκούσατε· τί πάλιν θέλετε ἀκούειν; μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι;

Felelte nekik: „Mondtam már nektek, és nem hallgattatok: mit akarjátok ismét hallani? Talán csak nem ti is az ő tanítványai akartok lenni?”

²⁸ Ἐλοιδόρησαν αὐτὸν καὶ εἶπον· Σὺ Ἰμαθητῆς εἶ ἐκείνου, ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμὲν μαθηταί·

És gúnyolták őt, és mondták: „Te vagy annak a tanítványa, mi viszont Mózes tanítványai vagyunk:

²⁹ ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι Μωϋσεὶ λελάληκεν ὁ θεός, τοῦτον δὲ οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστίν·
Mi tudjuk, hogy Mózesnek beszélt az Isten, de ezt nem tudjuk, honnan van.”

³⁰ ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐν τούτῳ γὰρ τὸ θαυμαστόν ἐστιν ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἴδατε πόθεν ἐστίν, καὶ ἠνοιξέν μου τοὺς ὀφθαλμούς·

Felelte az ember, és mondta nekik: „ Ebben ugyanis csodálatraméltó, hogy ti nem tudjátok, honnan van, és megnyitotta az én szemeimet.”

³¹ Ὁἶδαμεν ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ θεός οὐκ ἀκούει, ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβῆς ἦ καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ τούτου ἀκούει·

Tudjuk, hogy az Isten nem hallgat meg bűnösöket, hanem ha valaki Isten-féltő, és teszi az ő akaratát, ezt meghallgatja.

³² ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη ὅτι ἠνέωξέν τις ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεγεννημένου·

Öröktől fogva nem hallatszott, hogy valaki megnyissa egy vakon születettnek szemeit:

³³ εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν·

Ha ez nem Istentől volna, nem lett volna képes semmit sem tenni.”

³⁴ ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπαν αὐτῷ· Ἐν ἁμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὅλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω·

**Feleltek és mondták neki: „Te bűnökben születél egészen, és te tanítasz minket?”
És kidobták őt kívülre.**

³⁵ Ἦκουσεν Ἰησοῦς ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω, καὶ εὐρῶν αὐτὸν εἶπεν· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἄνθρώπου;

Jézus hallotta, hogy kidobták őt kívülre, és megkeresve őt mondta: „Te hiszel az ember fiában?”

³⁶ ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· Καὶ τίς ἐστιν, κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν;

Az felelte és mondta: „És ki az, Uram, hogy higgyek benne?”

³⁷ Ἐἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Καὶ ἑώρακας αὐτὸν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ ἐκεῖνός ἐστιν.

Jézus mondta neki: „Láttad is őt, és az az, aki veled beszél.”

³⁸ ὁ δὲ ἔφη· Πιστεύω, κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.

Az pedig mondta: „Hiszek, Uram.” És imádta őt.

³⁹ καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Εἰς κρίμα ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἦλθον, ἵνα οἱ μὴ βλέποντες βλέπωσιν καὶ οἱ βλέποντες τυφλοὶ γένωνται.

És mondta Jézus: „Én ítéletre jöttem erre a világra, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, váljanak vakokká.”

⁴⁰ ἤκουσαν ἐκ τῶν Φαρισαίων ταῦτα οἱ ἄλλοι αὐτοῦ ὄντες, καὶ εἶπον αὐτῷ· Μὴ καὶ ἡμεῖς τυφλοὶ ἐσμεν;

Ezeket hallották a farizeusok közül azok, akik vele voltak, és mondták neki: „Talán csak nem vagyunk mi is vakok?”

⁴¹ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Εἰ τυφλοὶ ἦτε, οὐκ ἂν εἶχετε ἁμαρτίαν· νῦν δὲ λέγετε ὅτι βλέπομεν· ἢ ἁμαρτία ὑμῶν μένει.

Mondta nekik Jézus: „Ha vakok volnátok, nem lenne bűnötök: most pedig mondjátok: » Látunk, megmarad a ti bűnötök. «”

1.1.2. Legfontosabb magyar fordítások

Nova Vulgata

Szent István Társulati Biblia

Jeromos fordítás

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

¹ Et praeteriens vidit hominem caecum a nativitate.

¹ Egyszer útközben (Jézus) látott egy vakon született embert.

¹ Amikor továbbment, látott egy vakon született embert.

¹ Egyszer útközben látott egy vakon született embert.

¹ És a mint eltávozék, látta egy embert, a ki születésétől fogva vak vala.

¹ Amint továbbment, meglátott egy születése óta vak embert.

² Et interrogaverunt eum discipuli sui dicentes: "Rabbi, quis peccavit, hic aut parentes eius, ut caecus nasceretur?"

² Tanítványai megkérdezték tőle: "Mester, ki vétkezett, ez vagy a szülei, hogy vakon született?"

² Tanítványai megkérdezték őt: »Mester, ki vétkezett, ő vagy a szülei, hogy vakon született?«

² Tanítványai megkérdezték tőle: „Mester, ki vétkezett, ez vagy a szülei, hogy vakon született?”

² És kérdezek őt a tanítványai, mondván: Mester, ki vétkezett, ez-é vagy ennek szülei, hogy vakon született?

² A tanítványai megkérdezték tőle: – Rabbi, ki vétkezett: ez vagy a szülei, hogy vakon született?

³ Respondit Iesus: "Neque hic peccavit neque parentes eius, sed ut manifestentur opera Dei in illo.

³ "Sem ez nem vétkezett - felelte Jézus -, sem a szülei, hanem az Isten tetteinek kell rajta nyilvánvalóvá válniuk.

³ Jézus azt felelte: »Sem ő nem vétkezett, sem a szülei, hanem Isten tetteinek kell megnyilvánulniuk benne.

³ „Sem ez nem vétkezett, felelte Jézus, sem a szülei, hanem inkább Isten művének kell megnyilvánulnia rajta.

³ Felele Jézus: Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei; hanem, hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai.

³ Jézus így válaszolt: – Nem ő vétkezett, s nem is a szülei, hanem azért van így, hogy nyilvánvalóvá legyenek általa Isten művei.

⁴ *Nos oportet operari opera eius, qui misit me, donec dies est; venit nox, quando nemo potest operari.*

⁴ Addig kell végbevinnem annak tetteit, aki küldött, amíg nappal van. Eljön az éjszaka, s akkor senki sem munkálkodhat.

⁴ Nekünk annak tetteit kell cselekednünk, aki engem küldött, míg nappal van. Eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat.

⁴ Nekünk addig kell véghezvinnünk annak műveit, aki küldött engem, míg nappal van. Eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhatik.

⁴ Nékem cselekednem kell annak dolgait, a ki elküldött engem, a míg nappal van: eljő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik.

⁴ Amíg nappal van nekünk, annak műveit kell végeznünk, aki küldött engem. Eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat.

⁵ *Quamdiu in mundo sum, lux sum mundi”.*

⁵ Amíg e világban vagyok, világossága vagyok a világnak.”

⁵ Amíg a világban vagyok, világossága vagyok a világnak.«

⁵ Amíg e világban vagyok, világossága vagyok a világnak.”

⁵ Míg e világon vagyok, e világ világossága vagyok.

⁵ Amíg a világban vagyok, világossága vagyok a világnak.

⁶ *Haec cum dixisset, exspuit in terram et fecit lutum ex sputo et linivit lutum super oculos eius*

⁶ Míg ezeket mondta, a földre köpött, nyálával sarat csinált, s a sarat a vak szemére kente,

⁶ Miután ezeket mondta, földre köpött, sarat csinált a nyálból, a sarat a vak szemére kente,

⁶ E szavak után a földre köpött, sarat csinált a nyálból, a sarat a vak szemére kente és így szólt hozzá:

⁶ Ezeket mondván, a földre köpe, és az ő nyálából sárt csinála, és rákené a sarat a vak szemére,

⁶ Miután ezt mondta, a földre köpött, sarat csinált a nyállal, és rákente a sarat a vak szemére,

⁷ et dixit ei: "Vade, lava in natatoria Siloae!" – quod interpretatur Missus C. Abiit ergo et lavit et venit videns.

⁷ majd meghagyta neki: "Menj, mosakodj meg a Siloe tavában." Ez annyit jelent, mint: "küldött". Az elment, megmosdott, s amikor visszatért, már látott.

⁷ és azt mondta neki: »Eredj, mosakodj meg a Síloe tavában!« Ez küldöttet jelent. Elment tehát, megmosdott, és ép szemmel tért vissza.

⁷ „Menj, mosakodjál meg Síloe tavában.” Ennek jelentése: „Küldött.” Az ember elment, megmosdott és ép szemmel tért vissza.

⁷ És monda néki: Menj el, mosakodjál meg a Siloám tavában (a mi azt jelenti: Küldött). Elméne azért és megmosakodék, és megjöve látva.

⁷ majd így szólt hozzá: – Menj, mosakodj meg a Siloám tavában! – Siloám jelentése: „Küldött”. Az pedig elment, megmosakodott, és amikor visszatért, már látott.

⁸ Itaque vicini et, qui videbant eum prius quia mendicus erat, dicebant: "Nonne hic est, qui sedebat et mendicabat?";

⁸ A szomszédok és akik azelőtt koldulni látták, megkérdezték: "Nem ez az, aki itt ült és koldult?"

⁸ Ezért a szomszédok és akik azelőtt látták őt mint koldust, azt kérdezték: »Nem ő az, aki itt ült és koldult?« Egyesek azt mondták: »Ő az.«

⁸ A szomszédok és akik azelőtt koldulni látták, kérdezték egymást: „Nem ez az, aki itt ült és koldult?” Egyesek állították: „Ez az.”

⁸ A szomszédok azért, és a kik az előtt látták azt, hogy vak vala, mondának: Nem ez-é az, a ki itt szokott ülni és koldulni?

⁸ A szomszédok és azok, akik azelőtt koldusként látták, így szóltak: – Ugye ő az, aki itt szokott ülni és koldulni?

⁹ alii dicebant: "Hic est!"; alii dicebant: "Nequaquam, sed similis est eius!". Ille dicebat: "Ego sum!".

⁹ Némelyek azt állították: "Igen, ez az", mások ellenben tagadták: "Nem az, csak hasonlít hozzá." De ő kijelentette: "Én vagyok az."

⁹ Mások így szóltak: »Nem, csak hasonlít rá.« Ő azonban kijelentette: »Én vagyok az.«

⁹ Mások azonban tagadták: „Nem az, hanem csak hasonló hozzá.”

⁹ Némelyek azt mondák, hogy: Ez az; mások pedig, hogy: Hasonlít hozzá. Ő azt mondá, hogy: Én vagyok az.

⁹ Egyesek azt mondták: „Bizony, ő az!” Mások meg: „Ugyan már, csak hasonlít hozzá!” De ő kijelentette: – Bizony, én vagyok az!

¹⁰ Dicebant ergo ei: "Quomodo igitur aperti sunt oculi tibi?".

¹⁰ Erre megkérdezték tőle: "Hogyan nyílt meg a szemed?"

¹⁰ Erre megkérdezték tőle: »Hogyan nyíltak meg a szemeid?«

¹⁰ De ő kijelentette: „Én vagyok az.” Erre megkérdezték tőle: „Hogyan nyílt meg a szemed?”

¹⁰ Mondának azért néki: Mimódon nyíltak meg a te szemeid?

¹⁰ Erre ezt kérdezték tőle: – Akkor hogyan nyílt meg a szemed?

¹¹ Respondit ille: "Homo, qui dicitur Iesus, lutum fecit et unxit oculos meos et dixit mihi: "Vade ad Siloam et lava! ". Abii ergo et lavi et vidi".

¹¹ Elmondta nekik: "Az az ember, akit Jézusnak hívnak, sarat csinált, a szememre kent és meghagyta: Menj, mosakodj meg a Siloe tavában. Elmentem, megmosdottam és látok."

¹¹ Azt felelte: »Az az ember, akit Jézusnak hívnak, sarat csinált, megkent a szemeimet, és azt mondta nekem: 'Menj a Síloe tavához, és mosakodj meg.' Elmentem tehát, megmosdottam, és látok.«

¹¹ Elmondta nekik: „Az az ember, akit Jézusnak hívnak, sarat csinált, megkent vele szememet és azt mondta: Menj Síloe tavához és mosdjal meg. Én elmentem, megmosdottam és látok.”

¹¹ Felele az és monda: Egy ember, a kit Jézusnak mondanak, sarat készít és rákené a szemeimre, és monda nékem: Menj el a Siloám tavára és mosódjal meg; miután pedig elmenék és megmosakodám, megjöve látásom.

¹¹ Így válaszolt: – Az az ember, akit Jézusnak hívnak, sarat csinált, megkent a szememet, és azt mondta nekem: „Menj a Siloámhoz, és mosakodj meg!” Elmentem tehát, megmosakodtam, és látni kezdtem. –

¹² Et dixerunt ei: "Ubi est ille?". Ait: "Nescio".

¹² Erre megkérdezték tőle: "Hol van?" "Nem tudom" - felelte.

¹² Azok megkérdezték tőle: »Hol van ő?« Ő azt felelte: »Nem tudom.«

¹² Azok megkérdezték: „Hol van ő? „ „Nem tudom”, felelte.

¹² Mondának azért néki: Hol van az? Monda: Nem tudom.

¹² Hol van ez az ember? – kérdezték tőle. – Nem tudom – felelte.

¹³ Adducunt eum ad pharisaeos, qui caecus fuerat.

¹³ Az imént még vak embert elvitték a farizeusokhoz,

¹³ Ekkor elvitték a farizeusokhoz azt, aki előbb vak volt.

¹³ Erre elvitték a farizeusokhoz az imént még vakot.

¹³ Vivék őt, a ki előbb még vak volt, a farizeusokhoz.

¹³ Ezt a nemrég még vak embert a farizeusok elé vezették.

¹⁴ *Erat autem sabbatum, in qua die lutum fecit Iesus et aperuit oculos eius.*

¹⁴ mert az a nap, amikor Jézus sarat csinált és megnyitotta a szemét, szombati nap volt.

¹⁴ Azon a napon pedig, amikor Jézus a sarat csinálta és megnyitotta szemeit, szombat volt.

¹⁴ Aznap ugyanis, amikor Jézus sarat csinált és megnyitotta szemét, szombat volt.

¹⁴ Mikor pedig Jézus a sarat csinálta és felnyitá ennek szemeit, szombat vala.

¹⁴ Az a nap pedig, amelyen Jézus sarat csinált, és megnyitotta a szemét, szombat volt.

¹⁵ *Iterum ergo interrogabant et eum pharisaei quomodo vidisset. Ille autem dixit eis: "Lutum posuit super oculos meos, et lavi et video".*

¹⁵ A farizeusok is megkérdezték tőle, hogyan nyílt meg a szeme. Elmondta nekik: "Sarat tett a szememre, megmosdottam és látok."

¹⁵ Ismét megkérdezték tehát tőle a farizeusok is, hogy hogyan nyerte vissza a szeme világát. Ő azt felelte: »Sarat tett a szemeimre, megmosdottam, és látok.«

¹⁵ A farizeusok is megkérdezték, hogyan nyerte vissza szeme világát. Nekik is elmondta: „Sarat tett a szememre, megmosdottam és most látok.”

¹⁵ Szintén a farizeusok is megkérdezték azért őt, mimódon jött meg a látása? Ő pedig monda nekik: Sarat tőn szemeimre, és megmosakodám, és látok.

¹⁵ Ekkor a farizeusok is megkérdezték tőle, hogyan jött meg a látása. Ezt mondta nekik: – Sarat tett a szememre, megmosakodtam, és látok.

¹⁶ *Dicebant ergo ex pharisaeis quidam: "Non est hic homo a Deo, quia sabbatum non custodit!"; alii autem dicebant: "Quomodo potest homo peccator haec signa facere?". Et schisma erat in eis.*

¹⁶ A farizeusok közül némelyek így vélekedtek: "Ez az ember nem Istentől való, hisz nem tartja meg a szombatot." Mások ellene vetették: "Hogyan tehet bűnös ember ilyen csodát?" Így szakadás támadt közöttük.

¹⁶ Azt mondták erre néhányan a farizeusok közül: »Nem Istentől való ez az ember, aki a szombatot nem tartja meg!« Mások azt mondták: »Hogyan cselekedhet bűnös ember ilyen csodajeleket?« És szakadás támadt köztük.

¹⁶ Egyik-másik farizeus megjegyezte: „Nem Istentől való ez az ember, hiszen nem tartja meg a szombatot.” Mások viszont ellene vetették: „Hogyan tud bűnös ember ilyen csodákat művelni?” És szakadás támadt köztük.

¹⁶ Mondának azért némelyek a farizeusok közül: Ez az ember nincsen Istentől, mert nem tartja meg a szombatot. Mások mondának: Mimódon tehet bűnös ember ilyen jeleket? És hasonlós lőn közöttük.

¹⁶ Erre a farizeusok közül néhányan ezt mondták: – Nem Istentől való ez az ember, mert nem tartja meg a szombatot. Mások így szóltak: – Hogyan tehet bűnös ember ilyen jeleket? És megoszlás támadt köztük.

¹⁷ Dicunt ergo caeco iterum: "Tu quid dicis de eo quia aperuit oculos tuos?". Ille autem dixit: "Propheta est!" .

¹⁷ Azért hát tovább faggatták a vakot: "Mit tartasz arról, aki visszaadta a szemed világát?" "Azt, hogy próféta" - felelte.

¹⁷ Erre ismét megkérdezték a vaktól: »Te mit gondolsz róla, hisz megnyitotta szemeidet?« Ő pedig azt felelte: »Próféta!«

¹⁷ Ismét faggatni kezdték a vakot: „Te mit tartasz róla, mivel visszaadta szemed világát?” „Hogy próféta” – felelte az.

¹⁷ Újra mondának a vaknak: Te mit szólsz ő róla, hogy megnyitá a szemeidet? Ő pedig monda: Hogy próféta.

¹⁷ Ezért ismét a vakhoz fordultak: – Te mit mondasz róla? Hiszen megnyitotta a szemed! – Próféta – válaszolta.

¹⁸ Non crediderunt ergo Iudaei de illo quia caecus fuisset et vidisset, donec vocaverunt parentes eius, qui viderat.

¹⁸ De a zsidók sehogyse akarták elhinni, hogy vak volt, és hogy visszanyerte a szeme világát, azért odahívták az imént még vak embernek a szüleit

¹⁸ A zsidók azonban nem hitték el róla, hogy vak volt, és visszatért a látása, amíg elő nem hívták a most már ép szemű ember szüleit.

¹⁸ A zsidók ezért egyáltalán nem akarták elhinni, hogy vak volt és hogy visszanyerte látását. Odahívták tehát a vak szüleit, és azokat kezdték faggatni:

¹⁸ Nem hívék azért a zsidók róla, hogy vak vala és megjöve a látása, mígnem előhívák annak szüleit, a kinek megjöve a látása,

¹⁸ A zsidók azonban nem hitték el róla, hogy vak volt, és megjött a látása, amíg oda nem hívták a szüleit,

¹⁹ Et interrogaverunt eos dicentes: "Hic est filius vester, quem vos dicitis quia caecus natus est? Quomodo ergo nunc videt?" .

¹⁹ és őket faggatták: "A ti fiatok? Azt mondjátok róla, hogy vakon született! Hogy lehet akkor, hogy most lát?"

¹⁹ Megkérdezték őket: »A ti fiatok ez, s azt mondjátok róla, hogy vakon született? Most hogyan lát tehát?«

¹⁹ „A ti fiatok ez? Erről mondjátok, hogy vakon született? Hogyan lehet, hogy most lát?”

¹⁹ És megkérdezték azokat, mondván: Ez a ti fiatok, a kiről azt mondjátok, hogy vakon született? mimódon lát hát most?

¹⁹ és meg nem kérdezték tőlük: – A ti fiatok ez, akiről azt állítjátok, hogy vakon született? Akkor hogyan lehetséges, hogy most lát?

²⁰ Responderunt ergo parentes eius et dixerunt: “Scimus quia hic est filius noster et quia caecus natus est.

²⁰ Szülei ezt válaszolták: "Azt tudjuk, hogy a mi fiunk, és hogy vakon született.

²⁰ A szülei azt felelték: »Azt tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született.

²⁰ Szülei így feleltek: „Azt tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született.

²⁰ Felelének nekik annak szülei és mondának: Tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született:

²⁰ Szülei így válaszoltak: – Azt tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született,

²¹ Quomodo autem nunc videat nescimus, aut quis eius aperuit oculos nos nescimus; ipsum interrogate. Aetatem habet; ipse de se loquetur!”.

²¹ De hogy most miképpen lát, azt nem tudjuk. S azt sem tudjuk, ki adta vissza a szeme világát. Kérdezték meg tőle magától, hisz megvan hozzá a kora, mondja el maga."

²¹ De hogy most miképpen lát, nem tudjuk, és hogy ki nyitotta meg szemét, azt sem tudjuk. Kérdezték őt, megvan a kora, majd ő beszél magáról.«

²¹ De hogyan nyerte vissza látását, azt nem tudjuk. Azt sem tudjuk, ki adta vissza szeme világát. Őt magát kérdezték, megvan a kora. Beszéljen ő magáról."

²¹ De mimódon lát most, nem tudjuk; vagy ki nyitotta meg a szemeit, mi nem tudjuk: elég idős már ő; őt kérdezték; ő beszéljen magáról.

²¹ de hogy most mi módon lát, azt nem tudjuk, és hogy ki nyitotta meg a szemét, azt sem tudjuk. Tőle kérdezték meg, elég idős már, majd ő beszél a saját nevében.

²² Haec dixerunt parentes eius, quia timebant Iudaeos; iam enim conspiraverant Iudaei, ut, si quis eum confiteretur Christum, extra synagogam fieret.

²² A szülők azért beszéltek így, mert féltek a zsidóktól. A zsidók ugyanis elhatározták, hogy azt, aki Messiásnak vallja, kizárják a zsinagógából.

²² Ezt azért mondták a szülei, mert féltek a zsidóktól, mivel már elhatározták a zsidók, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, ki kell zárni a zsinagógából.

²² Szülei azért beszéltek így, mert féltek a zsidóktól. A zsidók ugyanis elhatározták, hogy azt, aki Messiásnak meri vallani, kizárják a zsinagógából.

²² Ezeket mondák annak szülei, mivelhogy félnek vala a zsidóktól: mert megegyeztek már a zsidók, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, rekesztessék ki a gyülekezetből.

²² Ezt azért mondták a szülei, mert féltek a zsidóktól, mivel a zsidók már megegyeztek abban, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, azt ki kell zárni a zsinagógából.

²³ Propterea parentes eius dixerunt: "Aetatem habet; ipsum interrogate!".

²³ Ezért mondták a szülei: "Megvan hozzá a kora, kérdezzétek meg tőle magától."

²³ Ezért mondták a szülei: »Megvan a kora, őt kérdezzétek.«

²³ Ezért mondták a szülei: „Megvan a kora, őt kérdezzétek.”

²³ Ezért mondák annak szülei, hogy: Elég idős, őt kérdezzétek.

²³ Ezért mondták a szülei: „Elég idős már, kérdezzétek őt!”

²⁴ Vocaverunt ergo rursum hominem, qui fuerat caecus, et dixerunt ei: "Da gloriam Deo! Nos scimus quia hic homo peccator est".

²⁴ Erre másodszor is hívták a vakon született embert és figyelmeztették: "Dicsőítsd meg az Istent! Mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös."

²⁴ Másodszor is előhívták tehát az embert, aki vak volt, és azt mondták neki: »Adj dicsőséget Istennek! Mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.«

²⁴ Még egyszer hívták tehát a vakon született embert és figyelmeztették: „Adj dicsőséget Istennek! Mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.”

²⁴ Másodszor is szólíták azért az embert, a ki vak vala, és mondának neki: Adj dicsőséget az Istennek; mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.

²⁴ Másodszor is odahívták tehát a nemrég még vak embert, és ezt mondták neki: – Dicsőítsd Istent! Mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.

²⁵ Respondit ergo ille: "Si peccator est nescio; unum scio quia, caecus cum essem, modo video".

²⁵ "Azt, hogy bűnös-e - felelte -, nem tudom. Csak azt tudom, hogy vak voltam, és most látok."

²⁵ Ő azt felelte: »Hogy bűnös-e, nem tudom. Egyet tudok: hogy vak voltam, és most látok.«

²⁵ Az így felelt: „Hogy bűnös-e, nem tudom. Egyet tudok: vak voltam, most pedig látok.”

²⁵ Felele azért az és monda: Ha bűnös-é, nem tudom: egyet tudok, hogy noha vak voltam, most látok.

²⁵ – Hogy bűnös-e, nem tudom – válaszolta. – Egyet tudok: vak voltam, és most látok.

²⁶ Dixerunt ergo illi: "Quid fecit tibi? Quomodo aperuit oculos tuos?".

²⁶ Erre újra faggatni kezdték: "Mit csinált veled? Hogy adta vissza a szemed világát?"

²⁶ Erre megkérdezték tőle: »Mit csinált veled? Hogyan nyitotta meg a szemedet?«

²⁶ Erre megint faggatni kezdték: „Mit csinált veled? Hogy adta vissza látásodat?"

²⁶ Újra mondák pedig néki: Mit csinált veled? Mí módon nyitotta meg a szemeidet?

²⁶ – Mit tett veled? – kérdezték. – Hogy nyitotta meg a szemedet?

²⁷ Respondit eis: "Dixi vobis iam, et non audistis; quid iterum vultis audire? Numquid et vos vultis discipuli eius fieri?".

²⁷ "Már elmondtam nektek - felelte -, de nem hallgattátok meg. Miért akarjátok újra hallani? Talán ti is tanítványai akartok lenni?"

²⁷ Az azt felelte nekik: »Megmondtam már nektek, de nem hallgattátok meg. Miért akarjátok újra hallani? Csak nem akartok ti is a tanítványai lenni?«

²⁷ „Már elmondtam nektek, felelte az, de nem hallgattátok meg. Miért akarjátok még egyszer hallani? Talán tanítványai akartok lenni ti is?"

²⁷ Felele nekik: Már mondom nektek és nem hallátok: miért akarjátok újra hallani? avagy ti is az ő tanítványai akartok lenni?

²⁷ – Megmondtam már nektek – felelte –, de nem hallgattatok rám. Mit akartok még hallani? Talán ti is a tanítványai akartok lenni?

²⁸ Et maledixerunt ei et dixerunt: "Tu discipulus illius es, nos autem Moysis discipuli sumus.

²⁸ Erre becsmérelték, s azt mondták neki: "Légy a tanítványa te! Mi Mózes tanítványai vagyunk.

²⁸ Erre megátkozták őt, és azt mondták: »Te vagy az ő tanítványa, mi Mózes tanítványai vagyunk.

²⁸ Erre megátkozták és azt mondták: „Te vagy az ő tanítványa.

²⁸ Szidalmazák azért őt és mondának: Te vagy annak a tanítványa; mi pedig a Mózes tanítványai vagyunk.

²⁸ Becsmérelték, és ezt mondták: – Te vagy tanítványa ennek, mi Mózes tanítványai vagyunk.

²⁹ Nos scimus quia Moysi locutus est Deus; hunc autem nescimus unde sit".

²⁹ Azt tudjuk, hogy Mózeshez beszélt az Isten, de hogy ez honnét való, azt nem tudjuk."

²⁹ Mi tudjuk, hogy Mózeshez szólt az Isten, ezt pedig nem tudjuk, honnan van.«

²⁹ Mi Mózes tanítványai vagyunk. Mi tudjuk, hogy Mózeshez szólt az Isten, de hogy ez honnan jön, nem tudjuk."

²⁹ Mi tudjuk, hogy Mózesrel beszélt az Isten: erről pedig azt sem tudjuk, honnan való.

²⁹ Mi tudjuk, hogy Mózeshez szólt Isten; de erről azt sem tudjuk, hogy honnét való.

³⁰ Respondit homo et dixit eis: "In hoc enim mirabile est, quia vos nescitis unde sit, et aperuit meos oculos!

³⁰ "Épp az a különös - felelte az ember -, hogy nem tudjátok, honnét való, mégis visszaadta a szemem világát.

³⁰ Az ember erre azt felelte: »Éppen az a csodálatos, hogy ti nem tudjátok, honnan való, nekem pedig megnyitotta a szemeimet.

³⁰ „Éppen az a különös, jegyezte meg, hogy nem tudjátok honnan van, és mégis visszaadta a szemem világát.

³⁰ Felele az ember és monda nekik: Bizony csodálatos az, hogy ti nem tudjátok honnan való, és az én szemeimet megnyitotta.

³⁰ Az ember így válaszolt nekik: – Éppen ez a meglepő: ti nem tudjátok, honnan való, mégis megnyitotta a szemem.

³¹ Scimus quia peccatores Deus non audit; sed, si quis Dei cultor est et voluntatem eius facit, hunc exaudit.

³¹ Tudjuk, hogy Isten nem hallgatja meg a bűnösöket, azt azonban, aki istenfélő és teljesíti akaratát, meghallgatja.

³¹ Tudjuk, hogy Isten a bűnösöket nem hallgatja meg, de aki istenfélő, és megteszi az ő akaratát, azt meghallgatja.

³¹ Tudjuk viszont, hogy Isten nem hallgatja meg a bűnösöket. De ha valaki istenfélő és Isten akaratát teljesíti, azt meghallgatja.

³¹ Pedig tudjuk, hogy az Isten nem hallgatja meg a bűnösöket; hanem ha valaki istenfélő, és az ő akaratát cselekszi, azt hallgatja meg.

³¹ Tudjuk, hogy Isten nem hallgat meg bűnösöket; de ha valaki istenfélő, és az ő akaratát cselekszi, azt meghallgatja.

³² A saeculo non est auditum quia aperuit quis oculos caeci nati;

³² Amióta fennáll a világ, sohasem lehetett hallani, hogy valaki visszaadta volna egy vakon születettnek a szeme világát.

³² Mióta a világ áll, soha nem lehetett hallani, hogy valaki megnyitotta volna egy vakon született szemeit.

³² Mióta a világ fönnáll, sohasem lehetett hallani, hogy valaki visszaadta volna a vakon született látását.

³² Öröktől fogva nem hallaték, hogy vakon születtnek szemeit valaki megnyitotta volna.

³² Amióta világ a világ, nem hallotta senki, hogy valaki megnyitotta volna egy vakon született ember szemét.

³³ nisi esset hic a Deo, non poterat facere quidquam”.

³³ Ha nem Istentől való volna, nem tehetett volna semmit."

³³ Ha ő nem Istentől való volna, nem tehetett volna semmit.«

³³ Ha ő nem volna Istentől való, nem tehetett volna semmit.”

³³ Ha ez nem Istentől volna, semmit sem cselekedhetnék.

³³ Ha ez az ember nem volna Istentől való, semmit sem tudott volna tenni.

³⁴ Responderunt et dixerunt ei: “In peccatis tu natus es totus et tu doces nos?”. Et eiecerunt eum foras.

³⁴ Erre rászóltak: "Te akarsz minket tanítani, aki mindenestül bűnben születél?" Ezzel kidobták.

³⁴ Azok azt felelték neki: »Mindenesztől bűnben születél, és te oktatsz minket?« És kidobták őt.

³⁴ Azok ráförmedtek: „Bűnben születél mindenestül, és te akarsz oktatni minket?” Azzal kidobták.

³⁴ Felelének és mondának néki: Te mindenestől bűnben születél, és te tanítasz minket? És kiveték őt.

³⁴ Erre így feleltek neki: – Te, aki mindenestül bűnben születél, még te akarsz minket tanítani? És elzavarták.

³⁵ Audivit Iesus quia eiecerunt eum foras et, cum invenisset eum, dixit ei: “Tu credis in Filium hominis?”.

³⁵ Jézus meghallotta, hogy kidobták, s amikor találkozott vele, megkérdezte tőle: "Hiszel az Emberfiában?"

³⁵ Jézus meghallotta, hogy kidobták, és amikor találkozott vele, megkérdezte tőle: »Hiszel-e az Emberfiában?«

³⁵ Jézus meghallotta, hogy kidobták. Mikor találkozott vele, megszólította: „Hiszel az Emberfiában?”

³⁵ Meghallá Jézus, hogy kiveték azt; és találkozáván vele, monda néki: Hiszel-é te az Isten Fiában?

³⁵ Meghallotta Jézus, hogy elzavarták, és amikor találkozott vele, megkérdezte tőle: – Hiszel az Emberfiában? –

³⁶ Respondit ille et dixit: “Et quis est, Domine, ut credam in eum?”.

³⁶ "Ki az, Uram - kérdezte az ember -, hogy higgyek benne?"

³⁶ Az így felelt: »Ki az, Uram, hogy higgyek benne?«

³⁶ „Ki az, Uram? – kérdezte. Hinni akarok benne.”

³⁶ Felele az és monda: Ki az, Uram, hogy higgyek benne?

³⁶ Ki az, Uram, hogy higgyek benne? – kérdezte. –

³⁷ Dixit ei Iesus: “Et vidisti eum; et, qui loquitur tecum, ipse est”.

³⁷ "De hisz látod - felelte -, ő beszél veled."

³⁷ Jézus azt mondta neki: »Hiszen láttad őt: ő az, aki veled beszél.«

³⁷ „Előtted áll, felelte Jézus, ő az, aki veled beszél.”

³⁷ Monda pedig neki Jézus: Láttad is őt, és a ki beszél veled, az az.

³⁷ Már láttad – mondta neki Jézus. – Aki veled beszél, ő az. –

³⁸ At ille ait: “Credo, Domine!”; et adoravit eum.

³⁸ Erre felkiáltott: "Hiszek, Uram!" - s leborult előtte.

³⁸ Erre az így szólt: »Hiszek Uram!« És leborult előtte.

³⁸ „Hiszek, Uram!” – kiáltotta és leborult előtte.

³⁸ Az pedig monda: Hiszek, Uram. És imádá Őt.

³⁸ Hiszek, Uram – mondta, és leborulva imádta őt.

³⁹ Et dixit Iesus: “In iudicium ego in hunc mundum veni, ut, qui non vident, videant, et, qui vident, caeci fiant”.

³⁹ Jézus pedig azt mondta: "Azért jöttem a világba, hogy ítéletet tartsak, hogy akik nem látnak, azok lássanak, és akik látnak, azok vakok legyenek."

³⁹ Akkor Jézus ezt mondta: »Ítélezni jöttem erre a világra, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, vakká legyenek.«

³⁹ Jézus megjegyezte: „Azért jöttem a világra, hogy ítéletet tartsak; akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, elvakuljanak.”

³⁹ És monda Jézus: Ítélet végett jöttem én e világra, hogy a kik nem látnak, lássanak; és a kik látnak, vakok legyenek.

³⁹ Jézus ezt mondta: – Ítéletre jöttem e világra, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, vakká legyenek.

⁴⁰ Audierunt haec ex pharisaeis, qui cum ipso erant, et dixerunt ei: “Numquid et nos caeci sumus?”.

⁴⁰ Amikor a körülötte álló farizeusok közül ezt néhányan meghallották, megkérdezték: "Csak nem vagyunk mi is vakok?"

⁴⁰ A farizeusok közül, akik vele voltak, néhányan hallották ezt, és azt mondták neki: »Csak nem vagyunk mi is vakok?«

⁴⁰ Meghallotta ezt néhány körülötte álló farizeus és megkérdezte: „Csak nem vagyunk mi is vakok?”

⁴⁰ És hallák ezeket némely farizeusok, a kik vele valának, és mondának néki: Avagy mi is vakok vagyunk-é?

⁴⁰ Meghallották ezeket a szavakat a farizeusok, akik a közelében voltak, és ezt kérdezték tőle: – Talán mi is vakok lennénk?

⁴¹ Dixit eis Iesus: “Si caeci essetis, non haberetis peccatum. Nunc vero dicitis: “Videmus!”; peccatum vestrum manet”.

⁴¹ "Ha vakok volnátok - felelte Jézus -, nem volna bűnötök. De azt állítjátok: Látunk. Ezért megmarad bűnötök."

⁴¹ Jézus ezt válaszolta: »Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök. Ti azonban azt mondjátok most: 'Látunk.' Ezért megmarad a bűnötök.«

⁴¹ Jézus így felelt: „Ha vakok volnátok, bűnötök nem volna. De ti azt mondjátok: látunk. Ezért bűnben maradtok.”

⁴¹ Monda nékik Jézus: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad.

⁴¹ Jézus ezt mondta nekik: – Ha vakok volnátok, nem lenne bűnötök. Mivel azonban most azt mondjátok: „látunk”, megmarad a bűnötök.

1.1.3. Behatárolás

A szakasz az egész kilencedik fejezetet felöleli (Jn 9). Jézust útközben találjuk, aki találkozza egy, a születése óta vak emberrel, meggyógyítja őt (Jn 9,1-12). Majd a farizeusokhoz viszik a meggyógyított vakot, akit a csoda kapcsán kikérdeznek (Jn 9,13-34). Ezt követően az Úr megkeresve őt, ismét találkozik a most már látó emberrel, aki megvallja Jézusba vetett hitét (Jn 9,35-38). Végül a perikópa az Úr és egyes farizeusok rövid párbeszédével zárul (Jn 9,39-41). Mindezeket az eseményeket az evangélista Jézusnak két hosszabb beszéde között helyezi el: a zsidókkal való vitája (Jn 8,31-59) és a jó pásztorról szóló tanítása (Jn 10,1-18) között.

1.1.4. Szó szerinti üzenet

Az evangélista a vakon született meggyógyításának elbeszélése kapcsán Jézusra irányítja a figyelmet. A csoda jelévé válik annak, hogy mit jelent az, hogy Jézus a világ világossága (Jn 9,5). Az Ő küldetése, hogy feltárja Isten szeretet-cselekedeteit (Jn 9,3), ami minden ember felé irányul, fényt, reményt hozva az életükbe, ha nyitottak rá.

A „látás” kifejezés egyrészt a fizikai dimenzióban a vak szemének megnyílását, spirituális síkon pedig a fokozatos hitre jutását fejezi ki: engedelmessé válik Jézus szavainak (Jn 9,7), bátran prófétának és Istentől valónak vallja őt a farizeusok előtt (Jn 9,17. 30-33), vállalva a meghurcoltatást is (Jn 9,34). Végül Jézussal való második találkozása során eljut a teljes hitre: Úrnak ismerve el gyógyítóját, akit imád (Jn 35-38).

1.1.5. Kulcsszavak rövid elemzése

φῶς εἰμι τοῦ κόσμου (*fósz ejmi tú kozmú*) Jn 9,5 „a világ világossága vagyok”

A fény jelkép János evangéliumában gyakran Jézusra vonatkozik: Ő az élet, aki világosság az emberek számára (Jn 1,4), az igazi fény, amely mindenkit megvilágosít (Jn 1,9). Ő a világosság, akit egyesek gyűlölnék, mások pedig követnek (Jn 3,19-21), a fény, aki velünk van (Jn 12,35-36). Jézus magáról mint a „világ világosságáról” is beszél (Jn 8,12; 9,5), aki azért jött, hogy fényt hozzon a világba (Jn 12,46).

A fény Isten kinyilatkoztatását jelképezi: Jézus feltárja Isten nagy tetteit (Jn 9,3-4), akinek ha valaki hittel válaszol, annak életében világosság támad, ahogy a vak látó emberré válása is mutatja.

1.2. Kontextuális – kánoni párhuzamok

Párhuzamok János evangéliumán belül

1,5 "A világosság világít a sötétségben, de a sötétség nem fogta fel."

1,8-9 "Nem ő volt a világosság, csak tanúságot kellett tennie a világosságról. (Az Ige) volt az igazi világosság, amely minden embert megvilágosít."

3,19 "Ez az ítélet: a világosság a világba jött, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert tetteik gonoszak voltak."

3,21 „Aki ellenben az igazsághoz szabja tetteit, a világosságra megy, hadd derüljön fény a tetteire, amelyeket az Istenben vitt végbe.”

11,10 "Aki azonban éjszaka jár, megbotlik, mert nincs világossága."

12,35-36 "Jézus így válaszolt: „Már csak rövid ideig marad köztetek a világosság. Addig járjatok, amíg van világosságotok, nehogy elborítson benneteket a sötétség. Aki sötétben jár, nem tudja, hova megy. Amíg veletek van a világosság, higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiait legyetek.” Ezeket mondta Jézus, aztán elment, és többé nem mutatkozott."

Szinoptikus párhuzamok

Mt 4,16 "a nép, mely sötétségben ült, nagy világosságot látott. Világosság támadt azoknak, akik a halál országában és árnyékában ültek."

Mt 6,23 "De ha a szemed rossz, egész testedre sötétség borul. Ha tehát a világosság, amely benned van, sötétség, mekkora lesz maga a sötétség?"

Mt 9,27-31 „Jézus folytatta útját. Utánament két vak, ezt kiáltozva: „Dávid fia, könyörülj rajtunk!” Amikor a házba érkezett, a vakok bementek hozzá. Jézus megkérdezte tőlük: „Hiszitek, hogy meg tudom tenni?” „Igen, Uram!” – felelték. Erre megérintette a szemüket, és így szólt: „Legyen hitetek szerint!” Nyomban megnyílt a szemük. Jézus pedig rájuk parancsolt: „Vigyázzatok, ne tudja meg senki!” De azok alighogy elmentek, az egész környéken elhíresztelték."

Mt 12,22-28 „Ekkor egy ördögtől megszállt, vak és néma embert vittek hozzá. Meggyógyította, úgyhogy beszélt és látott. A nép ámulva kérdezgette: „Csak nem ő a Dávid fia?” Ennek hallatára a farizeusok így nyilatkoztak: „Beelzebulnak, az ördögök fejedelmének nevében úzi ki az ördögöket.” Jézus belelátott gondolataikba és így szólt hozzájuk: „Minden önmagával meghasonlott ország elnéptelenedik, minden önmagával meghasonlott város vagy ház elpusztul. Ha a sátánt sátán úzi ki, meghasonlik magával. Hogyan állhat fenn akkor az országa? Ha én Beelzebul segítségével úzom ki az ördögöket, a fiaitok kinek a segítségével úzik ki? Így ők

lesznek bíráitok. De ha én Isten Lelkével űzöm ki az ördögöket, akkor már elérkezett hozzátok az Isten országa.”

Mt 5,14-16 „Ti vagytok a világ világossága. A hegyen épült várost nem lehet elrejteni. S ha világot gyújtának, nem rejtik a véka alá, hanem a tartóra teszik, hogy mindenkinek világítson a házban. Ugyanígy a ti világosságotok is világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat!

Mt 15,30-31 „Nagy tömeg járult hozzá, magukkal vitték a sántákat, bénákat, vakokat, némákat és a más betegeket, s letették őket a lába elé. Mind meggyógyította őket. Amikor a nép látta, hogy a némák beszélnek, a bénák meggyógyulnak, a sánták járnak és a vakok látnak; elámult és dicsőítette Izrael Istenét.

Mt 20,30-34 „Az útszélen két vak ült. Hallva, hogy Jézus megy arra, elkezdtek kiáltozni: „Uram, Dávid fia, könyörülj rajtunk!” A nép csitította őket, hogy hallgassanak, de ők annál jobban kiáltoztak: „Uram, Dávid fia, könyörülj rajtunk!” Jézus megállt, odahívta őket magához, és megkérdezte tőlük: „Mit akartok, mit tegyek?” „Uram – felelték –, hogy megnyíljék a szemünk.” Jézus megkönyörült rajtuk, és megérintette szemüket. Azon nyomban visszakapták látásukat és követték őt.”

Mt 21:14 „A templomban vakok és sánták mentek hozzá, s ő meggyógyította őket.”

Mk 8:22-26 „Betsaidába értek. Egy vakot hoztak eléje és kérték, hogy érintse meg. Megfogta a vak kezét, s kivezette a faluból. Itt nyállal megkenete a szemét, rátette a kezét, s megkérdezte tőle: „Látsz valamit?” Az felnézett, s így szólt: „Embereket látok, olyan, mintha a fák járkálnának.” Ezután ismét a szemére tette a kezét, erre tisztán kezdett látni, és úgy meggyógyult, hogy élesen látott mindent. Erre hazaküldte, de előbb figyelmeztette: „A faluba ne menj be!”

Mk 10:46-52 „Közben Jerikóba értek. Amikor Jerikót tanítványainak és nagy tömegnek a kíséretében elhagyta, egy vak koldus, Timeus fia, Bartimeus ott ült az útszélen kéregetve. Hallva, hogy a názáreti Jézus közeledik, elkezdett kiáltozni: „Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!” Többen csitították, hogy hallgasson. Ő annál hangosabban kiáltotta: „Dávid fia, könyörülj rajtam!” Jézus megállt, és így szólt: „Hívjátok ide!” Odszóltak a vaknak: „Bízzál, kelj fel, téged hív!” Az eldobta köntösét, felugrott, és odasietett Jézushoz. Jézus megkérdezte: „Mit tegyek veled?” „Mester – kérte a vak –, hogy lássak.” Jézus így szólt hozzá: „Menj, a hited meggyógyított.” Nyomban visszakapta látását, és követte az úton.

Lk 4:18 „Az Úr Lelke van rajtam, azért kent fel engem, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek. Elküldött, hogy hirdessem a foglyoknak a szabadulást, a vakoknak a látást, hogy szabadon bocsássam az elnyomottakat, és hirdessem az Úr kegyelmének esztendejét.”

Lk 7,21 „Épp sokakat meggyógyított különféle bajokból, betegségekből, és megszabadított gonosz lelkektől, a vakoknak pedig visszaadta a látásukat.”

Lk 11,34-35 “A tested világa a szemed. Ha szemed ép, egész tested világos. De ha a szemed rossz, egész tested sötét. Vigyázz hát, nehogy a sötétség legyen benned a világosság.”

Lk 18:35-43 „Történt, hogy amikor Jerikóhoz közeledett, egy vak koldus ült az út szélén és kéregetett. Hallotta, hogy nagy tömeg vonul el arra, megkérdezte hát, hogy mi történt. Megmondták neki, hogy a názáreti Jézus halad arra. Erre elkezdett kiabálni: „Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!” Akik elől mentek, csitították, hogy hallgasson. De annál hangosabban kiáltozott: „Dávid fia, könyörülj rajtam!” Jézus megállt s szólt, hogy vezessék elé. Amikor odaért, megkérdezte: „Mit akarsz tőlem, mit tegyek?” Azt válaszolta: „Uram, hogy lássak!” Jézus így szólt hozzá: „Láss! Hited megmentett.” Azon nyomban visszanyerte szeme világát és Istent dicsőítve követte. Ezt látta az egész nép s magasztalta az Istent.

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

Ter 1,3-4 “Isten szólt: „Legyen világosság”, és lett világosság. Isten látta, hogy a világosság jó. Isten elválasztotta a világosságot a sötétségtől.”

2Sám 23,4 “az olyan, mint reggel a világosság, amikor fölkel a nap [felhőtlen reggelen], és eső után sarjadzásra készíti a földön a fűvet.”

Tób 13,11 „Ragyogó világosság támad a föld minden táján. Eljön számtalan nép, messziről, a föld határaitól, hogy Urunk, Istenünk szent nevének közelében lakják. Ajándékot hoznak a kezükben, ajándékot az ég Királyának. Nemzedék nemzedék nyomába lépve megtisztel örömeikével és a kiválasztott neve fennmarad nemzedékről nemzedékre.”

Jób 33, 28 „Megmentett attól, hogy sírba kelljen szállnom, örülhet életem a világosságnak.”

Zsolt 18,29 „Igen, te vagy világosságom, Uram, Istenem, te megvilágítod sötétségemet.”

Zsolt 36, 10 „Tenálad van az élet forrása, a te fényedben látjuk a világosságot.”

Zsolt 43,3 „Küldd el világosságodat és hűségedet, hogy vezetőim legyenek, hogy vezessenek szent hegyedre, hajlékodbá!”

Zsolt 97,10-11 “Az Úr szereti, akik gyűlölik a rosszat, őrzi azok lelkét, akik hűségesek hozzá, s megmenti őket a gonoszok kezétől. Világosság ragyog fel az igaznak, az ártatlan szívét öröm tölti el.”

Zsolt 112,1-4 “Boldog ember, aki féli az Urat, akinek öröme telik törvényében. Törzse hatalmas lesz a földön, áldás van az igazak nemzedékén. Házát bőség és gazdagság

tölti el, igazsága megmarad örökre. A jóknak világít, mint fény a sötétben, kegyes, igazságos és irgalmas.”

Iz 9,1 „A nép, amely sötétben jár, nagy fényességet lát. Akik a halál országának árnyékában laknak, azoknak világosság támad.”

Iz 2,5 „Jákok háza, gyertek, járjunk az Úr világosságában!”

Iz 42,6 „Én, az Úr, hívtalak meg az igazságban, én fogtam meg a kezéd, és én formáltalak. Megtettelek a népnek szövetségül, és a nemzeteknek világosságul”

Iz 49,6 „Kevés az, hogy szolgálj légy, s fölemeld Jákok törzseit, és visszatérítsd Izrael maradékát. Nézd, a nemzetek világosságává tettelek, hogy üdvösségem eljusson a föld határáig.”

Iz 50,10 „Mind, aki közületek féli az Urat, az ő szolgája szavára hallgasson. Ha meg sötétségben jár és nincs világossága, bízzék az Úr nevében, és támaszkodjék Istenére!”

Iz 51,4 „Figyeljete ide, nemzetek, hallgassatok rám, ti népek! Mert tőlem származik a törvény, és az én igazságom lesz a nemzetek világossága.”

Iz 58,8-10 „Akkor majd felragyog világosságod, mint a hajnal, és a rajtad ejtett seb gyorsan beheged. Előtted halad majd igazságod, és az Úr dicsősége lesz a hátvéded. Akkor, ha szólítod, az Úr válaszol, könyörgő szavadra így felel: Nézd, itt vagyok! Ha eltávolítod körödből az igát, az ujjal mutogatást és a gonosz beszédet, ha odaadod az éhezőnek kenyeredet, és jóllakatod az elnyomottat, akkor felragyog a sötétségben világosságod, és homályod déli verőfényre változik.”

Iz 59,9 „Ezért van tőlünk távol a jog, és nem jut el hozzánk az igazság. Világosságra várunk, s íme sötét van; fényességre és mégis homályban járunk.”

Iz 60,1-3 „Akkor majd felragyog világosságod, mint a hajnal, és a rajtad ejtett seb gyorsan beheged. Előtted halad majd igazságod, és az Úr dicsősége lesz a hátvéded. 9Akkor, ha szólítod, az Úr válaszol, könyörgő szavadra így felel: Nézd, itt vagyok! Ha eltávolítod körödből az igát, az ujjal mutogatást és a gonosz beszédet, 10ha odaadod az éhezőnek kenyeredet, és jóllakatod az elnyomottat, akkor felragyog a sötétségben világosságod, és homályod déli verőfényre változik.”

Iz 60,19-20 „Nem a nap szolgál majd neked nappali fényvel, és nem a holdfény ragyog neked, mert az Úr lesz örökké tartó világosságod, Istened lesz a fényességed. 20A napod nem nyugszik le soha, sem a holdad meg nem fogyatkozik, mert az Úr lesz örökké tartó világosságod, és véget érnek a gyász napjai.”

Dán 2,20-22 “Így adott hálát: Áldott legyen az Úr neve örökkön örökké, mivel övé a bölcsesség és a hatalom! Ő változtatja meg az időket és a korokat, ő taszít le és emel fel királyokat. Bölcsességet ad a bölcseknek, és tudományt azoknak, akik megértik. Kinyilatkoztatja a mélységes és elrejtett titkokat, tudja, mi van a sötétben, s nála lakik a világosság.”

Mik 7,8 „Ellenségem, ne örülj! Igaz, elestem, de fölkelek, sötétségben éltem, de az Úr a világosságom.”

Bár 4,2 „Térj vissza, Jákob, és öleld magadhoz, járj fényének világosságában!”

Róm 13,12 “Múlóban az éjszaka, a nappal pedig közel. Vessük hát le a sötétség tetteit, és öltük fel a világosság fegyvereit.”

2Kor 4,6 “Isten ugyanis, aki azt mondta: „A sötétségből támadjon világosság”, a mi szívünket is megvilágosította, hogy Isten dicsőségének ismerete (Jézus) Krisztus arcán felragyogjon nekünk.”

Ef 5,8 “Valaha sötétség voltatok, most azonban világosság az Úrban. Éljetek úgy, mint a világosság fiai.”

Kol 1,12 „adatok hálát az Atyának, aki arra méltatott benneteket, hogy részetek legyen a szentek örökségében, a világosságban”

1Tessz 5,5 “Hiszen mindnyájan a világosság és a nappal fiai vagytok. Nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé.”

1Pét 2,9 „Ti azonban választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul kiválasztott nép vagytok, hogy annak dicsőségét hirdessétek, aki a sötétségből meghívott benneteket csodálatos világosságára.”

1Jn 1,5 “Az üzenet, amelyet tőle hallottunk és nektek hirdetünk, ez: Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség.”

1Jn 2,8 “Máfelől mégis új parancsról írok nektek. Ez benne és bennetek igaz, hiszen már oszladozik a sötétség és világít az igazi világosság.”

Jel 21,23 „A városnak nincs szüksége sem Napra, sem Holdra, hogy világítsanak, mert az Isten dicsősége ragyogja be, világossága pedig a Bárány.”

2. Meditáció – elmélkedés

2.1. Patrisztikus nézőpont

2.1.1. Catena Aurea

E heti szakaszunkkal kapcsolatban Aranyszájú Szent János a következőket fogalmazta meg:

Miután a zsidók elvetették Krisztus szavait azok mélysége miatt, a templomból kijövet Jézus meggyógyított egy vak embert, hogy távollétével csillapítsa dühüket, ezzel a csodával enyhítse szívük keménységét, és legyőzze hitetlenségüket. Ahogy elhaladt mellette, meglátott egy születésétől fogva vak embert. Figyeljünk fel rá, hogy a templomból kijövet ő maga keresi erejének kinyilvánítási lehetőségét. Ő veszi észre a vak embert, nem pedig a vak Őt. Tehát szándékosan szegezi rá tekintetét olyan

feltűnően, hogy tanítványai zavartan megkérdezik: Rabbi, ki vétkezett, ő vagy a szülei, hogy vakon született. Jézus válaszát nem úgy kell érteni, hogy mások viszont szülei vétke miatt lettek vakok. Tehát ez az ember igazságtalanul szenvedett? Inkább azt mondanám, a vakság javára vált, mert ez vezette rá, hogy belső szemével lásson. Mindenesetre az, aki a semmiből őt éltre hívta, elegendő hatalommal rendelkezik, hogy ez ne okozzon veszteséget az embernek. Az Isten dicsőségének megnyilvánulására való célzás nem az Atya dicsőségét jelenti – az már nyilvánvalóvá lett –, hanem Jézusét. Ezt követően szavait tettével igazolja: a föld porából származó sárral keni be a vak szemét. Ő, aki sokkal komolyabb anyagokat is megteremtett a semmiből, minden egyéb anyag felhasználása nélkül is visszadhatta volna a vak látását, de meg akarta mutatni, hogy Ő a Teremtő, aki kezdetben a föld porából megformálta az embert. Siloám, amint azt (Pál) apostol ezt a pusztában a szikláról is állítja, maga Krisztus. Vizének hirtelen feltörése csendes előképe annak, ahogyan Krisztus váratlanul megjelent emberi testben. A gyógyulás hirtelen volta gynakvóvá tette az embereket: Nem ez az, aki itt szokott ülni és koldulni? A zsidók azért keresték Jézust, hogy a farizeusk elé vihessék, mivel nem találták, a vak embert vitték oda. A vak embert, akinek Siloámig és vissza volt ideje átgondolni a vele történeteket, nem tudják sem a zsidók, sem a farizeusok eltántorítani a tények megvallásától, bármennyire is igyekeznek, még szülei bevonásával is. A farizeusok a csoda elismerése helyett azzal vannak elfoglalva, hogy szombat lévén Jézus törvényt sértett. Azok, akik közbevetik, hogy „bűnös ember tehet-e ilyen csodát”, Jézus eredeti szándékához kanyarodnak vissza. A zsidók csak addig veszik komolyan a meggyógyult ember tanúságtételét, amíg azt remélhetik, megtagadja a csodát. Amikor világossá válik, hogy ez nem következik be, kidobják őt.

2.2. Tanítóhivatali nézőpont

2.2.1. Katolikus Egyház Katekizmusa

439. Sok zsidó és néhány pogány is, akik osztoztak a zsidók reménységében, fölismerték Jézusban az Izrael Istene által megígért "Dávid fia" alapvető messiási vonásait. Jézus elfogadta a Messiás címet, amelyhez joga volt, de nem minden fönn tartás nélkül, mert kortársai közül nem egy nagyon emberi s lényegében politikai értelemben fogta föl.

2616. A Jézushoz intézett imádságot Jézus már nyilvános működése idején meghallgatta olyan jelekkel, melyek halálának és föltámadásának hatékony erejét elővételezik: Jézus meghallgatja a hívó imádságot, akár szavakba foglalt (leprás, Jairus, kánaáni asszony, jobb lator), akár ki nem mondott (a béna hordozói, a ruháját

megérintő vérfolyásos asszony, a bűnös nő könnyei és kenete). A vakok nyomatékos kérése -- "Könyörülj rajtunk, Dávid fia!" (Mt 9,27), "Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!" (Mk 10,48) -- föllevenedik a Jézus-imádság hagyományában: "Úr Jézus Krisztus, Isten Fia, könyörülj rajtam, bűnösön!" A betegségek meggyógyításával vagy a bűnök megbocsátásával Jézus mindig válaszol az imádságra, mely hittel fordul hozzá: "Menj békében, a hited meggyógyított téged!"

Szent Ágoston nagyszerűen foglalja össze Jézus imádságának három dimenzióját: "Imádkozik értünk mint Papunk; imádkozik bennünk mint a mi Főnk; mi imádkozunk Hozzá mint Istenünkhöz. Ismerjük föl tehát Benne a mi hangunkat, és az Ő hangját mibennünk."

2.2.2. Pápai gondolatok

Szent II. János Pál: **Veritatis splendor** enciklika

63. A lelkiismeret méltósága tehát mindig az igazságból ered: a helyes lelkiismeret esetében az ember az objektív igazságot teszi; a téves lelkiismeret esetében az ember tévesen valami olyat tesz, amit szubjektíven igaznak tart. De mindig különbséget kell tenni az erkölcsi jóval kapcsolatos „szubjektív” tévedés és az „objektív” igazság között, mely értelmes célként áll az ember előtt; és nem tehető azonos értékűvé a helyes lelkiismerettel végrehajtott tettel az, amelyet téves lelkiismereti ítélettel cselekszenek. A legyőzhetetlen tudatlanságból vagy nem bűnösen téves ítéletből fakadó tett nem mindig beszámítható a cselekvő személynek; de a cselekedet ebben az esetben is rossz, a jó igazságához mérve rendetlenség marad. Továbbá a föl nem ismert jó erkölcsileg nem gyarapítja a cselekvő személyt: nem tökéletesíti és nem készíti elő a legfőbb Jóra. Ezért mielőtt könnyedén igazolnánk magunkat a lelkiismeretünk nevében, át kell elmélnünk a zsoltár szavát: „A tévedéseket ki érti meg? Az elrejtettektől tisztíts meg engem!” (Zsolt 19,13). Olyan vétkek ezek, melyeket képtelenek vagyunk meglátni, mégis vétkek maradnak, mert vonakodtunk attól, hogy a világosság felé haladjunk (vö. **Jn 9,39-41**).

A lelkiismeret mint végső, konkrét ítélet, elveszíti méltóságát, amikor *vétkesen téves*, azaz „amikor az ember keveset törődik a jó és az igazság keresésével, vagy amikor a lelkiismeret bűnös szokás miatt szinte vakká válik”.(GS 16) A lelkiismeret deformálódásának veszélyeire utal Jézus, amikor figyelmeztet: „A test világossága a szem; ha tehát a szemed tiszta, az egész tested világosságban lesz; de ha a szemed rossz, egész tested sötét lesz. Ha tehát a világosság benned sötétség, mekkora lesz maga a sötétség!” (Mt 6,22-23)

Szent II. János Pál: Evangelium vitae enciklika

37. Az élet, amit Isten Fia adni jött az embereknek, nem korlátozódik a földi élet idejére. Az élet, mely öröktől fogva „benne van” és „az emberek világossága” (Jn 1,4), *Istentől született lét és a részesezés szeretetének teljességében*: „Akik pedig befogadták Őt, azoknak hatalmat adott, hogy Isten fiaivá legyenek: azoknak, akik hisznek az Ő nevében, akik nem vérből, nem is a test ösztönéből, nem is a férfi akaratából, hanem Istenből születtek.” (Jn 1,12–13)

Jézus ezt az életet, melynek ajándékozására jött, néha egyszerűen így nevezi: „az élet”; és az Istentől való születést úgy mutatja be, mint a szükséges föltételt ahhoz, hogy a cél, melyre Isten teremtette az embert, elérhető legyen: „Ha valaki nem születik újjá fölülről, nem láthatja meg Isten országát” (Jn 3,3). Ennek az életnek az ajándéka Jézus küldetésének sajátos tárgya: Ő az, „aki a mennyből szállott alá, és életet ad a világnak” (Jn 6,33), úgyhogy teljes igazsággal állíthatja: „Ha valaki engem követ... övé lesz az élet világossága” (Jn 8,12).

VI. Benedek: Verbum Domini apostoli buzdítás

12. A föltámadás fényességes misztériumában a Szó e hallgatása a maga hiteles és végső jelentésében mutatkozik meg. Krisztus, Isten megtestesült, megfeszített és föltámadott Szava mindenek ura; ő a Győztes, a mindeneket ítélő Pantokrátor, és őbenne így mindenek örökre össze lettek foglalva (vö. Ef 1,10). Krisztus tehát „a világ világossága” (Jn 8,12), az a világosság, mely „a sötétségben világít” (Jn 1,5), s amelyet a sötétség nem tudott legyőzni (vö. Jn 1,5). Most értjük meg egészen a 119. zsoltárt: „Lámpás a lépéseimnek a te szavad, világosság az én utamon” (Zsolt 119,105); ez a föltámadott Szó a végső világosság a mi utunkon. A keresztények kezdettől fogva tudatában voltak annak, hogy Krisztusban Isten Szava személyként van jelen. Isten Szava az az igaz világosság, amelyre az embernek szüksége van. Igen, a föltámadásában Isten Fia úgy kelt föl, mint a világ Világossága. Most ha Ővele és Őáltala élünk, a világosságban élhetünk.

2.3. Liturgikus nézőpont

2.3.1. Az evangéliumi szakasz kapcsolódási pontjai a szentmise szertartásának egyéb szövegeivel

Az *evangéliumi szakasz* (hosszabb forma: Jn 9,1-41; rövidebb forma: Jn 9,1.6-9.13-17.34-38) a vakon született ember meggyógyítását beszéli el. A fő motívum, mely több liturgikus szövegben visszaköszön, az a sötétség–világosság ellentétpár, a történet elvontabb értelmezési síkját hangsúlyozva. Jézus nem csak a vak embert

vezeti el a fizikai sötétségből a látás világosságára, hanem az evangéliumi szakasz elején így szól:

„világossága vagyok a világnak” (Jn 9,5). Ez a gondolat hangzik el az *evangélium előtti versben* is, egy korábbi jánosi szakaszt idézve:

„Én a világ világossága vagyok, aki engem követ, övé lesz az élet világossága” (Jn 8,12). A *szentlecke* (Ef 5,8-14) így fogalmaz: „Ti, akik egykor sötétség voltatok, most világosság vagytok az Úrban. Éljetek hát úgy, mint a fény fiai!” (Ef5,8). Az *áldozás utáni könyörgésben* az Isten emberrel való kapcsolatteremtésének, megvilágosító önközlésének öröme köszön vissza: „Istenünk, te megvilágosítasz minden embert, aki a világra születik. Kérünk, ragyogja be szívünket kegyelmed fénye...”.

A *válaszos zsoltár* (Zsolt 22(23),1-3a.3b-4.5-6) arról tanúskodik, hogy az Úr jósága és irgalma a sötétségben velünk van, a halál sötétsége se gátolja meg az Isteni gondoskodást: „A halál sötét völgyében sem félek, mert ott vagy velem” (Zsolt 22(23),4).

A *kezdőének* (vö. Iz 66,10-11) hozzáköthető a vak meggyógyításának történetéhez: „Szívből örüljétek, akik azelőtt szomorkodtatok...” (vö. Iz 66,10).

Az *olvasmány* (1Sám 16,1b.6-7.10-13a) Dávid felkenéséről szól, de többletet ad annak megértéséhez, Isten milyen látást adhat az embernek: „Isten ugyanis nem azt nézi, amit az ember. Az ember a külsőt nézi, az Úr azonban a szívet” – akik Krisztus világossága szerint törekednek élni, ehhez az isteni szemszöghöz próbálhatnak közelíteni.

A *vakon születettről szóló prefáció* a bűn sötétsége és a hit világossága közti ellentét párt emeli ki: „Az emberiség a sötétben tévelygett, de ő a hit világosságára vezette megtestesülésének titka által, és akiket az ősbűn születésüktől szolgaságra vetett, a keresztség által Isten gyermekeivé fogadta”. Ugyanezt a gondolatot viszi tovább az *első egyetemes könyörgés* is: „Add, Urunk, hogy Egyházad a bűn és a tudatlanság vakságát az igaz hit világosságával orvosolja!”. A megvilágosítás és a szemek felnyitása jelenik meg a *többi könyörgésben* is: „Világosítsd meg kegyelmeddel a népek vezetőit, hogy tisztán lássák, mit kell a közösség javára tenniük!” (2.); „Vezesd el, Urunk, a nemhívókat és a kételkedőket az evangélium világosságára!” (3.); „Gyarapítsd, Urunk, egyházközségünkben a szeretet fényét és melegét!” (4.); „A nagyböjti lelkigyakorlatok nyissák meg szemünket szent akaratom felismerésére!” (5.). Továbbá a pap záró könyörgésében is: „Urunk és Istenünk! Te vagy a világ Világosságai Kegyelmed fénye oszlassa el lelkünkben a bűn sötétségét. Krisztus, a mi Urunk által.”

2.3.2. Liturgikus énekek

Gitáros énekek:

Dax – Éveken át

<https://aszlek.uw.hu/data/sheet/EvekenAtASotetbenUItem.pdf>

Taize - Csak vándorolunk az éjben

<https://www.youtube.com/watch?v=o-HVDUJzgc4>

2.4. Pedagógiai nézőpont

2.4.1. Evangélium témáját feldolgozó tantörténetek

Egy kisgyerek szemével

Mi voltunk az egyetlen család az étteremben. Eriket beraktam egy etetőszékbe, és megjegyeztem magamnak milyen csendben eszik minden vendég. Néhányan halkán beszélgettek.

Erik hirtelen örömteli kiáltást hallatott.

"Szia!" – mondta, miközben pufók kezeivel a szék tálcáját püfölte. Szemei az izgatottságtól kikerekedve, száján fogatlan mosollyal, hevesen integetett.

Próbáltam megtalálni hirtelen örömeinek forrását. Sikerült. Egy koszos, szakadt kabátot viselő öregember volt. Nadrágja gyűrötten lógott rajta, cipzárja félig lecsúsztva, egyik cipőjéből kikandikáltak a lábujjai, erekkel telerajzolt orra olyan volt, mint egy térkép.

Túl messze voltunk ahhoz, hogy szagokat érezzünk, de biztos voltam benne, hogy bűdös. Ő is integetett. "Szia, kicsi baba! Szia, nagyfiú! Kukucs!" – mondta Eriknek. Összenéztünk a férjemmel. "Most mit csináljunk?" Meghoyták az ebédünket. A férfi szakadatlanul kiabált a túloldadról. "Ismered ezt a játékot? Kukucs! Nézd csak! Ismeri!"

Senki sem gondolta, hogy a férfi aranyos és egyértelmű volt, hogy részeg. A férjemmel majd elsüllyedtünk szégyenünkben. Csendben ettünk, de nem úgy Erik, aki egész repertoárján végigment, az öreg pedig mindent utánacsinált.

Végre befejeztük az evést és a kijárat felé vettük az irányt. A férjem elment fizetni azzal, hogy a kocsinál találkozunk. Az öregember pont köztem és a kijárat között ült. "Uram, segíts, hogy kijussak innen anélkül, hogy megszólítana minket!" – imádkoztam magamban.

Ahogy közeledtünk, próbáltam úgy fordulni, hogy ne érezzük a leheletét, de miközben elfordultam Erik kitekerte magát, és az ismert "vegyél fel" babapozícióba helyezkedett.

Mielőtt bármit tehettem volna, Erik az öregember karjaiba vetette magát. Hirtelen ott álltam és néztem, ahogy egy nagyon bűdös öregember a karjaiban tart egy boldog kisgyereket. Erik teljes bizalommal és szeretettel a férfi kopott vállára hajtotta a fejét. Az öregember becsukta a szemét és láttam, ahogy megindulnak a könnyek. Öreg, koszos, fájdalomtól és a kemény munkától kicserzett kezei igazi gyengédséggel tartották a fiamat, miközben szeretettel a hátát simogatta.

Nem láttam még ilyen mély és ugyanakkor ennyire röpké szeretetet két emberi lény között.

Döbbsenten álltam. Az öreg néhány másodpercig ölelte Eriket, majd rám nézett. "Nagyon vigyázzon erre a fiúra!" – mondta szilárd meggyőződéssel. Nagy nehezen kinyögtem, hogy "megteszem".

A férfi nem túl nagy hajlandósággal, szomorúan fejtette le magáról Eriket, mintha valóban fájdalmat okozott volna neki a mozdulat. Megfogtam a fiamat és az öregember ennyit mondott: "Isten áldja asszonyom! Ez volt a karácsonyi ajándékom." Egy elmakogott köszönet után futva tettem meg az utat az autóig. A férjem nem értette miért sírok és miért szorítom úgy a fiamat, miközben azt mondogatom, hogy "Uram, Uram, kérek, bocsáss meg!"

Tanúja voltam Krisztus szeretetének egy gyermek ártatlanságán keresztül, aki nem látott bűnt és nem ítélkezett. Egy kisgyereken keresztül, aki a másik lelkét látta és egy anyán keresztül, aki nem látott tovább az öltözéken. Keresztényként vak voltam, miközben karjaimban tartottam egy gyermeket, aki látott. Úgy éreztem Isten azt kérdezi tőlem, "Hajlandó vagy megosztani a fiadat egy pillanatra?" amikor Ő nekünk adta az Övét, örökre.

A rongyos öregember eszembe juttatta, hogy "olyanokká kell lennünk, mint a kisgyermek, hogy bemehessünk a mennyek országába".

Forrás: <http://ajnacsko-plebania.webnode.hu/heti-lelekemelo-2-/>

2.4.2. Evangélium témáját feldolgozó versek

Füle Lajos

FELLEBBEZÉS

Mindig lesznek, akik ítélnek,
lesz rá ok is: mindenki foltos,
de akik a Krisztusnak élnek,
fellebbeznek az Irgalomhoz.

Forrás: <https://keresztyenversek.wordpress.com/tag/itelkezes/>

Haraszi Sándor

NE DOBJ KÖVET...

Ítélni könnyű... Megérteni
próbáld a lélek tenger titkát.
Ne prédikálj, te vélt erényes,
ne emlegess te jellemsziclát,
ki azt sem tudod, mit jelent:
bűnbánattal a mélybe' lent
melletvervén meakulpázni,
magad őszintén megalázni,

bízában erősen, hogy soha
többé nem visz a mostoha
élet kényszere bűnesetbe...

Mit tudod te, hogy mi az Élet,
ki gyáva voltál merni egyszer...
Nem rója Isten érdemül fel,
hogy nagy titokban, csendben éled
bűnt sóvárgó életed le.
Elfonnyadsz, várva végre merni,
miként a többi: bűnbeesni.
És közben ébren azt lesed,
botránkozni, hogy min lehet.

Követ ragadsz, szirteket tördelsz,
végítéletet emlegetsz...
Karod ereszd le, szállj magadba,
vajon belül milyen lehetsz,
te erénycsósz, gyáva, senki ember?
osonj el csendben, mást mit tehetsz?
Ítélni könnyű... Megérteni
próbáld a lélek tenger titkát.
Vagy ennek híján, te vélt erényes:
görgess magadra szirtet, sziklát.

Ne dobj követ a bűnösökre,
akiknek Krisztus megbocsátott.
Kárhoztatástok visszahullik,
farizeusok, tireátok.

Forrás: <https://keresztyenversek.wordpress.com/tag/itelkezes/>

Sík Sándor

HISZEK (részlet)

Hallják meg hívők és hitetlenek
Élet-halálra szóló eskümet!
A szív bősége zúg fel ajkamon,
Az kényszerít a Krisztus vallanom.
Hallják meg rokkant, vén aposztaták

S a vétekben vajúdó új-világ,
A forradalom, a vak Leviáthán,
És hallja meg a settenkedő Sátán:
Isten nevében vallomást teszek:
Hiszek.

Hiszek, és hitem súlyos és kemény.
Nem tünde tan, nem pille vélemény.
Nincs benne így-úgy, bárcsak és talán:
Igen és nem, kereken, magyarán.
Semmi csúrés és semmi csavarás,
Ínyeskedés és köntörfalazás:

Hiszem és vallom, szeretem és élem,
Amit az Egyház hinni ad elébem.
Ebben a hitben élek és halok:
Katolikus vagyok.

2.4. Kérdések az evangéliumhoz

- A szakasz kapcsán mit tudunk meg a hit lényegéről?
- Miért volt ennyire éles az előítélet mind a tanítványokban, mind pedig a farizeusokban? Én mit válaszoltam volna a farizeusok előtt? Kinek tekintem én Jézust?
- Miért nem örültek együtt a farizeusok a meggyógyult vak emberrel?
- Mit jelent az, hogy „ha vakok volnátok, bűnötök nem volna”?

3. Oratio – imádság

A szentmise első könyörgése

Istenünk, te szent Fiad által csodálatos módon magadhoz békítetted az emberiséget. Engedd, kérünk, hogy keresztény néped készséges önátadással és élő hittel készüljön a közelgő ünnepekre. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké.

Szerzetesi közösségek imája:

Uram, én is vak voltam az igazságra és a jóra. Nem tudtam megkülönböztetni, s még most is tévedek, illetve félek az igazságtól. Sokszor önzésem nem engedi, hogy igazságosabb legyek, másokat is észrevegyek.

De hálát adok Uram, hogy felismerhetem sokszor már ezeket a hibáimat! Szükségem van Rád, a Te bölcsességedre.

Megmosdottam, s megpillantottam önmagamat, mint a tó tükrében, egy-egy szavadban, intésben, kritikában.

Uram, köszönöm ezt is – bátorságot ad, ha ismerem önmagamat. Nem vagyok hibátlan, de nem kell hibátlannak lennem! Megadtad, hogy lássak és ezt nem veheti el tőlem senki.

Van, hogy szinte minden megkérdőjeleződik körülöttem. Van, hogy nem bíznak bennem, van, hogy nem értik mit jelent megtérni és egyszerre csak Hozzád tartozni. Add, hogy ilyenkor se rendüljön meg a hitem. Segíts hitelesen megmaradni a Te tanításodban. Ne engedj elbizonytalanodni, megkérdőjelezni azt, amire elvezettél. Segíts legyőzni magamban az emberektől való félelmet, ha ki kell tartanom az igazság mellett. Ámen.

Pálos Nővérek

4. Contemplatio – szemlélődés

Fotó az evangéliumi szakaszhoz (forrás: Pixabay)

5. **Condivisio – megosztás**

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

- Jézussal én is találkozhatom, aki az én szememet is megérinti, hogy látó ember legyek, vagyis olyan ember, aki a hit szemével tekint az emberekre, eseményekre, történésekre.
- Az Úr segítséget nyújt az elesetteknek. Engem sem hagy magára.
- Jézus itt meg sem kérdezi a vakot, meg akar-e gyógyulni: néha mondanunk sem kell, és Isten azt adja, amire leginkább szükségünk van.
- Az Istennel való találkozáshoz nem a sok tudás szükséges, hanem a nyitottság Rá.

6. **Actio – tettekre váltás**

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- A Jézusba vetett hitemre úgy tekintek, mint a fényre, ami értelmet, reményt ad életem minden mozzanatának.
- Én is boruljak le a Felséges Isten lábai elé, és napról napra megvallva újítsam meg Őelőtte a hitemet.
- Vegyem észre, mennyiszer vak vagyok én is, amiből csak Istennel tudok kiszabadulni.
- Minél többet ismerek meg Istenből, annál inkább felismerjem, mennyire „vak” vagyok Hozzá képest.